

Predikatie over Jeremia 45 vers 5
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
HHK Voorburg – 25 oktober 2015

Votum.

Zingen Psalm 32 : 5.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Schriftlezing Psalm 11 en Jeremia 45

1 Een psalm van David, voor den opperzangmeester. Ik betrouw op den HEERE; hoe zegt gijlieden tot mijn ziel: Zwerft heen naar ulieder gebergte als een vogel?

2 Want zie, de goddelozen spannen den boog, zij schikken hun pijlen op de pees, om in donker te schieten naar de oprechten van hart.

3 Zekerlijk, de fundamenten worden omgestoten; wat heeft de rechtvaardige bedreven?

4 De HEERE is in het paleis Zijner heiligheid, des HEEREN troon is in den hemel; Zijn ogen aanschouwen, Zijn oogleden proeven de mensenkinderen.

5 De HEERE proeft den rechtvaardige; maar den goddeloze en dien die geweld liefheeft, haat Zijn ziel.

6 Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.

7 Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte.

1 Het woord dat de profeet Jeremía gesproken heeft tot Baruch, den zoon van Neríja, als hij die woorden uit den mond van Jeremía in een boek schreef, in het vierde jaar van Jójakim, den zoon van Josía, den koning van Juda, zeggende:

2 Alzo zegt de HEERE, de God Israëls, van u, o Baruch.

3 Gij zegt: Wee nu mij, want de HEERE heeft droefenis tot mijn smart gedaan; ik ben moede van mijn zuchten en vind geen rust.

4 Zo zult gij tot hem zeggen: Zo zegt de HEERE: Zie, wat Ik gebouwd heb, breek Ik af, en wat Ik geplant heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land.

5 En zoudt gij u grote dingen zoeken? Zoek ze niet; want zie, Ik breng een kwaad over alle vlees, spreekt de HEERE; maar Ik zal u uw ziel tot een buit geven, in alle plaatsen waar gij zult heentrekken.

Gebed.

Zingen Psalm 103 : 4 en 5.

Gemeente, Jeremia 45 het 5^e vers, daar lezen we het Woord van God:

En zoudt gij u grote dingen zoeken? Zoek ze niet; want zie, Ik breng een kwaad over alle vlees, spreekt de HEERE; maar Ik zal u uw ziel tot een buit geven, in alle plaatsen waar gij zult heen-trekken.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

- 1^e. Een menselijke begeerte.
- 2^e. Een algemene straf.
- 3^e. Een bijzondere belofte.

Gemeente, het was droevig gesteld met Israël. Het volk van het verbond. Het volk aan wie de Heere wel in het bijzonder Zijn vriendschap had betoond. Dat volk wat door de hand des Heeren zo rijk gezegend en rijk begenadigd geworden was. Had Hij Zijn woord niet waargemaakt, ze uit de ellende van Egypteland verlost; ze geleid, veilig geleid door de woestijn heen. Hij had ze brood uit de hemel gegeven, het manna. Water uit de steenrots hadden ze gedronken. En de Steenrots dat is Christus. Het had heengewezen naar de Nieuwe Bedeling, het Nieuwe Testament. En was dat volk niet wonderlijk dat beloofde Kanaän in gegaan. Had de Heere de vijanden niet voor hun aangezicht verdelgd en uitgeroeid. Wat grote wonderen had dat volk in herinnering kunnen houden. Daar bij Jericho bijvoorbeeld, dat de muren van die stad ineens zakten en dat Jericho in hun handen gevallen was. En had de Heere het niet waar gemaakt, Zelf, naar Zijn eigen woord, dat dat een land was, vloeiende van melk en van honing.

En wat was nu het meest bijzondere aan dat land, waar dat volk wonen mocht? Wel dit, dat de eeuwige God daar een plaats had verkoren om te wonen. Daar was de dienst des Heeren opgericht. Daar vond de dienst der verzoening plaats. En keer op keer was daar het offerdier geslacht geweest en had daar het bloed gevloeid. En keer op keer had de priester zijn handen uitgestrekt en dat volk gezegend bij God vandaan, en verlost van zonden en schuld mocht dat volk weer huiswaarts keren, en in dat leven de goedertierenheden van de getrouwe Verbondsgod dag aan dag ondervinden.

Maar ja, in plaats dat het dat volk verootmoedigd had, in plaats dat het dat volk gedrongen had naar de troon van Gods genade, in plaats van dat dat volk al hun kracht en al hun leven in Zijn heilige

dienst had besteed, in plaats van dit, dat ook in de tijdelijke zegeningen alles zou worden opgeheven en God is alles gedankt zou worden, is dat volk eigen wegen gegaan. Ze hebben God vergeten, dagen zonder getal. Ze zijn van het heilspoor af gegaan. O ja, de uiterlijke godsdienst was er nog wel, maar het was een holle klank geworden. En de Heere moet klagen: “Dat volk eert Mij nog wel met de lippen, maar hun hart is verre van Mij vandaan”. Dat volk ging nog wel naar de tempel. Ze zagen het bloed nog wel vloeien. De handen van de priesters werden nog wel uitgestoken. Maar wie had er eigenlijk nog last van zijn zonden?! Wie zat er nog over de schuld en de breuk in de war?! En dat volk ging naar huis zoals ze gekomen waren. Die zegen des Heeren deed ze zo weinig. Ja, God vergeten, dagen zonder getal.

En weet u wat de Heere deed? De Heere ging dat volk waarschuwen. De Heere ging dat volk met straffen waarschuwen. “Indien u Mij blijft vergeten, en indien u zich niet bekeert, wat zal er van u geworden?”

En hier in Jeremia 45 ontmoeten we een mens. Baruch heet hij. En wat is er bij die mens gebeurd? Wel, die mens is een uitzondering onder dat volk van Israël. Die mens is uniek. Want in het leven van die mens had dat woord van God ingeslagen. De bedreiging was thuisgekomen. Angst van rondom had hem bezet. Hij was in grote nood en in grote smart terecht gekomen. Want God heeft gedreigd, en geen van de woorden des Heeren zullen ter aarde vallen. Als zometeen de Heere dat vonnis zal voltrekken, wat Hij over Israël heeft uitgeroepen, hoe vreselijk zal het zijn om te vallen in de handen van de levende God.

Baruch was een uitzondering, want wie, wie had er nu eigenlijk aan de woorden van Jeremia geloofd? Het volk was gewoon door gegaan. Ze hadden gedaan als de eenden die uit het water komen. Ze schudden een keer en ze zijn het water kwijt, ze zijn weer droog. Als ze onder dat woord van Jeremia waren geweest, ze hadden een keer geschud en ze waren weer droog, en ze konden weer overgaan tot de orde van de dag. Ja, pas toen gingen ze het woord van Jeremia geloven, toen het zich ook daadwerkelijk voltrekken ging, toen de oordelen en de slaande hand van God over dat volk kwam; toen de Egyptenaren en de volken van rondom werden verzameld tegen Israël en dat volk en dat land werd uitgemergeld en werd uitgehongerd. Toen de Heere inderdaad die dreiging waar maakte en de laag hangende oordelen ten uitvoer bracht.

Wie had Jeremia geloofd? Toen en nu. Wie heeft Jeremia geloofd? Wie heeft het geloofd in zijn leven, de Psalm die wij zongen: “Die God verlaat, heeft smart op smart te vrezen”? Wie onzer is er door

aangesproken en gevoelt iets van de schuld die openstaat voor het aangezicht van een heilig God? Wie van ons beleeft iets van de breuk die daar geslagen is tussen onze Schepper en Formeerder en ons? Wie beleeft er iets van een Nederlander te zijn, land en volk tot in de wetgevingen toe bij God en bij Zijn heilig Woord vandaan? Wie voelt iets van de pijn, dat we dagen zonder getal de Heere vergeten hebben, geleefd voor het vaderland weg, geleefd voor de genoegens van de wereld en van de tijd, genoeg aan brood en spelen, genoeg aan onze rijkdom en weelde, zonder te erkennen uit Wiens eeuwige handen wij al die zegeningen hebben ontvangen?

En o ja, wij zijn natuurlijk nog beter dan de mensen buiten de kerk, want wij hebben ons plekje onder het Woord niet leeg gelaten. Nou, dat is dan best. Dat is dan geweldig. Maar wat heeft dat Woord ons te zeggen gehad? Hebben we dat niet maar zo vergeten?! Telkens opnieuw vergeten?! Of zijn we nu eens een keer zo door schuldbesef getroffen en verslagen geworden, dat we rouwdragende over de wereld zijn gegaan? Waren we op maandag niet vaak de waarschuwende woorden van de zondag vergeten?! En konden we de tijd en de wereld weer in drinken?! En hoe blind zijn we niet voor alles wat zich om ons heen afspeelt. Als we ons eigen gelukkige, gezapige, genoegzame leventje maar voort kunnen zetten. Wat zullen we moeten met al die ellende van de wereld?! Is het niet waar geworden voor dat volk van Israël, wat er in Psalm 11 staat: “De fundamenten zijn omgestoten”. Alles wat zeker was, alles wat vast was voor dat volk van Israël, het is allemaal op losse schroeven komen te staan. Ze zijn uitgestrooid geworden tot in de vreemde toe. En de tempel, Gods altaren, het lag al verwoest door die geweldenaren. En hun lijken vervulden de straten. En wat is er over gebleven van die prachtige akkers? Wel, ze zijn geplunderd geworden. Wat is er over gebleven van die prachtige huizen, die ze gebouwd hadden? Ze zijn afgebroken tot de grond toe. Ze hebben niets, maar dan ook niets over gehouden. Ze hielden zich op de been met ijdelheid, met een droomwerkelijkheid.

Wat staan ze dicht bij ons, die Israëlieten. Wat staan ze dicht bij ons! Is het niet waar in onze tijd, wat er in Psalm 11 geschreven staat! “De fundementen worden omgestoten”. De gehele wereldbevolking is in beweging. En het ene gevaar en de ene dreiging is nog groter dan het andere gevaar en de andere dreiging. Wat overkomt ons in deze angstige en onzekere tijd? Wie zal zich kunnen wapenen tegen de macht van het geld en van de economie? Wie zal zich kunnen wapenen tegen de zogenaamde grootmachten van de wereld? Wie zal zich kunnen wapenen tegen de Islamitische Staat, die oprukt en die zijn vele duizenden verslaat met het mes en met de

geweren ze doodt. Wie zal zich kunnen wapenen tegen de stroom van een wereldbevolking van elders, die ons overspoelt? Wordt het woord van Luther, de dreigende profetie van vijfhonderd jaar geleden, niet waar in onze tijd: "Europa, als ge God verlaat en God vergeet, ge zult het oordeel van de moslim en de Turk over u krijgen". Is dat zich niet aan het voltrekken in onze vreselijk angstige tijd?! En wij? Nog steeds maar door gaan? Nog steeds vervuld van dat huis en je nieuwe behang op de muur? Nog steeds vervuld van die nieuwe auto die eindelijk afgeleverd wordt? Nog steeds vervuld van dat vermogen dat gedurig aanwast? Nog steeds vervuld van dit en dat, wat geen enkele bestendigheid heeft?

Baruch was een uitzondering in zijn tijd. Zijn er in Voorburg nog van die uitzonderingen, die er mee in de klem zitten, die vastgelopen zijn, die er niet meer uit komen, die niet weten hoe het verder moet? De angst grijpt je aan. Wat zal er van mij geworden? O ja, inderdaad, de overspoelende kracht van haat en geweld, wanneer zal het hier zijn? En zal ik staande kunnen blijven? Zal ik niet mee gezogen worden? Zal ik de Naam van de Heere Jezus niet afzweren? En heeft God er geen recht op! Ja, is het niet op rechtsgronden gebouwd als dit land en volk wordt geslagen en gestraft!

En trouwens, de maatschappij is verschrikkelijk. Die maatschappij van ons, die samenleving. Maar vergeet de kerk even niet. Wat dacht u daar eigenlijk van? Weet u wat er in het Oude Testament staat opgetekend van ook zo'n vreselijke tijd? Dat er geen openbaar gezicht was. Dat betekent: het Woord van God werd niet recht gesneden. De bazuin gaf geen zuiver en helder geluid. Geen openbaar gezicht, dat betekent: de Heere zond geen profetieën meer tot dat volk. Hij hield Zijn mond dicht. Hij hield Zijn aangezicht afgewend. O ja, er werd wellicht gepreekt, gepreekt over het allerlei. Maar dat waar het om ging, dat lag onder een deksel, dat hing in de mist.

Is dat niet ook een tekening van onze droeve tijd! Want één ding zal ik u verzekeren: waar een openbaar gezicht is, daar wordt ook vrucht gevonden op de prediking van het Woord. Daar zullen mensen tot ruimte komen. Daar zullen mensen tot het Evangelielicht, tot de gemeenschap met God in de Heere Jezus Christus komen.

Maar hoe lang is het al stil?! Stil in de kerken. O ja, er wordt genoeg gehoord van twist en tweedracht, haat en nijd. Er wordt genoeg gehoord van dat we elkaar bestoken kunnen en bevechten kunnen. O ja, er wordt genoeg gehoord van verdeeldheid en verscheurdheid. Maar waar wordt dit nog gehoord, dat bijeen gevoegd wordt wat bijeen hoort op die enige Naam, die enige belijdenis: de Heere Jezus Christus alleen!

Het is zo stil geworden. En al wordt er uren en uren gepreekt, is het dit nog, wat de apostel zegt: “Ik heb niet voorgenomen iets onder u te weten, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd”. En waar de gekruiste Heere Jezus gepredikt wordt, daar wordt God gepredikt in Zijn recht en in Zijn genade. Want Hij is gekruist geworden opdat aan de gerechtigheid Gods voldaan zou worden. Maar in die gekruiste Christus is God een barmhartig en een vergevend God. Wie in zijn zonden en ellende tot Hem zich ter genezing wenden, die zullen het ondervinden dat Hij redt van de dood en van het graf.

Wat was er onder dat volk van Israël niet geweest aan profetie! Wat had de Heere psalmisten gegeven! Daar was een Salomo geweest. Job had getuigd. Ja, daar waren groten op de leerschool des Heeren geweest die het volk hadden onderwezen. En het bevel des Heeren was: “Scherp het uw kinderen in als met een diamantsteen”. Wat zijn er groten geweest. Weet u hoezo ze zo groot waren? Omdat ze zichzelf zo klein achtten. Daar zat het ‘m in. Groten, ook onder ons land en volk. Wat heeft de Heere gegeven in de Reformatie! Wat heeft Hij gegeven! Moet je ze eens lezen, de oudvaders. Wat een licht! Wat een inzicht in de Schriften! Wat een verklaring van het Woord van de levende God! En weet u, ze worden niet alleen dicht gelaten. Ze worden zelfs afgewezen in onze dagen. Ze worden zelfs bestookt en bestreden. Ze hebben niet anders gedaan dan die enige Naam helder voorstellen. En het is alsof het iets uit de geschiedenisboeken is. Zo gezegend heeft God ons land en volk. Wat dacht u van die Statenbijbel die voor ons ligt. Wat een geschenk des Heeren aan land en volk. Mannen hebben die Schriften vertaald, die eerst het aangezicht des Heeren zochten, want ze wisten dat zij een dwaalziek hart hadden. “Leer ons wat dat Woord te zeggen heeft”. Wat heeft de Heere gegeven op die synode van Dordrecht, waar het is vastgelegd, de belijdenis van de aloude Kerk, de beproefde waarheid. En waar is het gebleven? Het is alles omgestoten. Ja, daarom wankelt de samenleving en de maatschappij, omdat in de kerken deze dingen zijn omgestoten en deze waarheid aan het wankelen gegaan is.

En Jeremia heeft een woord voor Baruch. Het woord van God, gesproken tot die Baruch persoonlijk. Weet u waarom? Omdat Baruch had geleerd (dat is Geesteswerk) persoonlijk het aangezicht des Heeren te zoeken. Weet u wat dat betekent, persoonlijk het aangezicht des Heeren te zoeken? Dan staat de schuldige niet meer buiten de kerk. Dan staat de schuldige in de kerk. Dan zit de schuldige niet naast u, maar dan bent u de schuldige voor het aangezicht van God. Onder die dreigingen des Heeren, uit de mond van Jeremia

gesproken, was de schuld naar binnen geslagen bij Baruch. En één ding wist hij zeker: God gaat het voltrekken, en het zal vreselijk zijn om te vallen in de handen van de levende God.

Maar de Heere richt een woord tot Baruch.

Ja, wij willen nog wel een woord van God horen, als het ons maar een beetje troost en als het ons maar een beetje vlijt en als het maar wat aangenaam is.

Maar moet je eens even kijken wat voor een woord dat is wat de Heere God tot Baruch richt. Dat is niet mals! De Heere zegt tegen Baruch: "Wat Ik voorzeggd heb, dat gaat gebeuren".

En op grond van dat woord zou het wel te vrezen zijn, ook in onze dagen: is het nog af te wenden? Of hebben we niet zo lang de dreigingen en de waarschuwingen des Heeren versmaad, dat het voltrokken moet gaan worden. Opdat onder dat voltrekken van die oordelen, het goud uit de smeltkroes zou komen en zou schitteren voor het aangezicht des Heeren.

Alzo zegt de Heere, de God Israëls, van u, o Baruch. Wat een Naam! Wat een Naam! De God Israëls. Weet u wat dat betekent? Dat betekent niet in de eerste plaats dat Israël zich erop kon beroemen dat ze een God in de hemel hadden. Nee, het is andersom. Het betekent in de eerste plaats dit: het is de God van Israël. Dat betekent: Hij is de Bezitter van Israël. Dat volk is van Hem. En omdat dat volk van Hem is, mag de Heere met dat volk doen hetgeen goed is in Zijn heilige ogen. Denk het u eens in, zomaar in uw huishouden. Vraagt u het uw huisraad wat het huisraad van u wilt? Natuurlijk niet. U doet er mee wat goed is in uw ogen. Dat!

Dat is het eigenlijk hier ook. De God Israëls. Dat volk is Gods wettig eigendom, en Hij mag er mee doen wat Hij wil. De God Israëls, weet u Wie dat is? Dat is de God van hemel en van aarde. Dat is de God uit Wiens scheppende handen u en ik zijn voortgekomen. Dat is die God Wiens eigendom ook wij zijn. Die God Die met u en mij doen mag wat goed is in Zijn heilige ogen. Dat komt dichtbij in één keer! Baruch moest een lesje leren. Die moeten wij ook leren. Dat is zo een moeilijke, taaie les voor ons. Dat is de les van onderworpen te zijn, de les van achteraan komen, de les van belijden en getuigen dat God het niet verkeerd doet.

Voel je het hier vanbinnen, dat de vuisten zich gaan ballen? Voel je het dat de opstand wakker wordt, dat je het met God niet eens bent als het eens tegen zit, als het niet gaat naar je zin, als het onbegrepen wegen zijn die je gaan moet? Voel je het? Dat is dat bruisen van die zondige mens. De mens in zijn val. God doet het altijd verkeerd en wij doen het goed en wij denken het goed. Zoiets. Nee, de Heere, de God Israëls. Hij is de Bezitter.

Maar tegelijkertijd dit. Hij Die de God Israëls is, Hij zegt daarvoor dat Hij is de Heere. Weet u wat dat betekent? Dat betekent dit, dat Hij dat volk, wat Zijn bezit is, heeft gezien van eeuwigheid af, met vriendelijke ogen. En dat Hij met dat volk, wat Zijn eigendom al was, een verbond heeft opgericht. Een verbond der genade, wat in eeuwigheid niet ter aarde zal vallen. Al is dat volk gestruikeld, en al heeft het gedwaald, al heeft het God vergeten, dagen zonder getal, de Heere vergeet Zijn erfdeel nooit. En kijk eens, dan krijgt ineens de dreiging en de tuchtigende hand des Heeren zo een ander licht. Dan is het tot hun nut, tot hun bestwil. Niet om ze te straffen en ze eeuwig weg te doen. Maar opdat ze in de weg van de kastijding weer gebracht zouden worden tot in de gemeenschap met God, hun Schepper en Formeerder, hun Bezitter. De Heere, de God Die het met een eed gezworen heeft en niet liegen kan.

In die Naam zat troost voor Baruch! Dat al blijkt nu Zijn vertoornde aangezicht, dat het hart des Heeren niet anders is. Nog altijd in liefde tot dat volk.

Hoe kan het dan, dat de Heere, terwijl Hij liefde heeft voor dat volk, toch dreigt en toch straffen gaat? Weet u welke toorn het meest bitter is? Die het resultaat is van gekrenkte liefde, van geschonden liefde. Een woede-uitbarsting ergens bij u in de straat, ja, wat maakt het eigenlijk voor indruk en wat hebt u er mee te maken? Wat zou het u doen en wat zou het u raken? Maar juist als er zijn die door liefdebanden aaneen verbonden zijn, en die een de anders toorn heeft opgewekt. Wat is dat smartelijk en wat is dat vol pijn.

Nou, dat is hier aan de orde. De Heere spreekt. Daarmee laat Hij Zich in het hart blikken. Ik ben de Heere, maar Mijn goedheid, Mijn liefde is gekrenkt geworden. Het volk heeft Mij in Mijn liefdevol aanzicht geslagen, Mij getergd, keer op keer.

Dat wou ik u toch tussendoor even vragen. Of u in deze dag... Eerlijk wezen, hoor. Dat valt ook niet mee. Dat kan alleen de Heilige Geest maken, dat je eerlijk bent. Maar kunt u van die God één kwade gedachte hebben? Heeft Hij u niet aan dag tot dag overladen met Zijn gunstbewijzen! En als er bij u toch, net als bij Baruch, enig licht valt, over wie u bent, en de schuld u thuis gebracht is, wat zult u nog inbrengen tegen een goeddoend God! Heeft Hij u niet dagelijks omringd, voedsel, kleding, een huis, alles wat nodig was. Ja, zelfs de bediening van Zijn Woord. En u hebt week aan week, maand aan maand, jaar aan jaar God getergd met uw zonden, Hem moe gemaakt met uw ongerechtigheden. Maar week aan week, maand aan maand en jaar aan jaar heeft de prediking van het Woord geklonken: "Bekeert u en geloof het Evangelie, en wendt u naar Mij toe en wordt behouden, alle gij einden der aarde. Ik ben God en niemand

meer. Stort voor Mij uit uw ganse hart. Ben Ik niet een Helper in de nood, een Redder in de ellende!" Zo heeft Hij Zich toch bekend gemaakt. Of niet?! En hebt ge ooit aan het woord uit Zijn mond moeten twifelen?! Is het niet waarachtig wat de Heere spreekt! Och, zoveel goedheid u bewezen, en met zoveel slechtheid Zijn goedheid beantwoord.

En weet u wat de Heere nu eerst gaat doen in Zijn woord tot Baruch? Dat is ook zoiets troostrijks. Baruch had een smartelijke weg achter de rug. Baruch had gedurig zijn nood geklaagd. De psalmist doet het ook ergens. "Zou God Zijn genâ vergeten, nooit meer van ontferming weten? Zullen dan Zijn beloftenissen verder hun vervulling missen?" Baruch had in de zwartheid van zijn ellende geen uitkomst meer geweten en geen uitzicht meer gezien. Maar toch kon hij zijn mond niet houden. En als zijn mond zweeg, dan sprak zijn hart. Dat was één overloop, één stortvloed van ellende en van verdriet. Baruch had gezegd: "Wee nu mij, want de Heere heeft droefenis tot mijn smart gedaan. Ik ben moede van mijn zuchten en vind geen rust". Zie je dat? Met gescheurde kleren aan zijn lijf als het ware, en zweren en etterbuilen op zijn aangezicht en over zijn gehele gestel. En daar, nergens een plek van rust. Opgejaagd als een veldhoen op de bergen, zonder een plek waar hij naar toe kan. Waar zal hij vrede vinden? Zo was het met Baruch. Maar in die nood klaagde hij het uit. En wat klaagde hij nu? "De Heere heeft het mij gedaan?" Ofwel, er is een zaak tussen God en mijn ziel, en die kan ik niet oplossen.

Is dat naar uw hart? Is dat de ondervinding van uw bestaan? De slagen in het tijdelijke leven. De slagen in uw ziel. Is dit het: "Wee nu mij, de Heere heeft droefenis tot mijn smart gedaan"? Ben je moe geworden van je zuchten?

Weet u wat de natuurlijke mens zegt? Die zegt: "Och, ik heb al zo vaak om bekering gebeden, en er gebeurt niets. Dus weet je wat we doen? We gaan maar gewoon de wereld in, en we gaan maar gewoon over tot de orde van de dag". Maar dat kon Baruch niet meer. Want de dreiging, het oordeel hing laag. Is dat het? Niet alleen voor de tijd, maar juist wel voor de eeuwigheid, wat uw ziel aangaat. Hoe zal ik rechtvaardig voor God verschijnen? Nog even, hoe zal ik kunnen lachen in de wereld? Hoe zal ik mijn hart kunnen ophalen in het goud en in het zilver, als ik straks moet komen voor die God Die rekenschap van mij afeist, voor die God Die rechtvaardig oordelen zal? Wee nu mij.

En je zegt: "Ik smee al zo lang, ik roep al zo lang, ik bid al zo lang, maar God houdt Zich doof. Zou de Heere wel weten van mijn droefig lot?" Ja, dat had Baruch zich vaak afgevraagd. Maar vind je dit

geen troost? Het eerste woord wat de Heere, de God Israëls, tot Baruch richt is dit: "Gij zegt..." Ofwel: "Ik heb je elke keer gehoord, Baruch. En nu is de tijd aangebroken dat je Mij mag horen, dat Ik zal antwoorden, zal spreken". Weet u wat er in dat aanhouden van Baruch gebleken was? Het was hem ernst. Het was hem om God begonnen. Het was een onhoudbare nood. Het liet hem niet los. Zo had Baruch geworsteld voor het aangezicht van God, terwijl hij niet eens wist dat hij voor Gods aangezicht was. Zo was het eigenlijk. Net zoals Saulus van Tarsen daar op dat bed, in die Rechte straat daar, drie dagen en drie nachten. God zei: "Zie, hij bidt". Wist Paulus dat? Helemaal niet. Natuurlijk niet. Dat kon je toch geen bidden noemen! Maar zo zag God het. Hij was voor het aangezicht van God.

En dat is nu ook zo'n wonderlijke zaak. Baruch was in Israël. En de Heere zegt: "Ik ben de God Israëls". Dat betekent: "Mijn oog is op dat volk en op dat land geslagen, en Ik ken ze, en Mijn oor ligt te luisteren of er daar ergens een mens het om Mij te doen is".

En zo is die God van Israël de God van de wereld. En Zijn ogen doorlopen de ganse aarde, en Zijn oren liggen overal te luisteren of er een menskind uit het diepst van zijn gemoed zijn klacht, zijn jammerklacht tot God opheft. Is dat niet een wonderlijke zaak, dat Baruch vertroost wordt dat de Heere letterlijk, woord voor woord, zijn stamelend bidden aan Baruch terug geeft. "Zie je wel, Baruch, Ik heb het gehoord, Ik weet het. En nu zal Ik antwoorden. Gij zegt het. Maar, Jeremia, gij zult tot hem zeggen: "Zo zegt de Heere". Tja, zo zegt de Heere. Dat is wat! De God van de eed en van het verbond. Die spreekt.

Ja, zo ging dat vroeger in de Tweede Kamer als dominee Zandt ging spreken namens de SGP. Dan zei hij: "Zo zegt de Heere". Daarom had Jeremia helemaal niet te vrezen, al zouden de mensen hem doden. Het was Gods woord. Het was zijn woord niet. Daarom vreesde die oude dienaar Gods, die oude Zandt, de mensen niet. Al waren ze liberaal, al waren ze socialist. Wat konden die mensen hem doen?! Hij sprak naar het Woord des Heeren. Wat een geschiedenis van ons land en volk! En wat heeft de Heere dat geze- gend in die oude dagen.

Maar hier ook. Zo zegt de Heere. En dat woord van Jeremia, dat zal klinken tot Baruch. En bij Baruch is een wel toebereide akker in zijn hart gemaakt, door al die smart en door al die ellende heen, om dat Godswoord te mogen ontvangen.

En de Heere zegt: "Zie, let er maar op. In al je bidden en in al je smeken, Mijn oordeel is niet meer af te wenden". Maar let er op, het

is de Heere Die het zegt. Dus het is een kastijding tot nut, tot hun bestwil. Opdat uit de smeltkroes der ellende het goud zal opkomen. Dat is vandaag de dag precies hetzelfde. Als die IS Europa overspoelt, of als een nieuwe oorlog ons zal overkomen, dan is het daartoe, dat Gods werk schitteren zal.

Ja, we zijn gewend aan de vrede. En we zeggen tegen elkaar: "Nooit meer oorlog". Maar weet u, ik heb een leermeester gehad die zei: "Weet je wat vrede is? Dat is een poosje geen oorlog. Dat is vrede". Want deze wereld is vol van haat en nijd, is vol van oorlogsgeweld. Maar vind je dat niet een wonderlijke zaak, dat zelfs de oorlogen nog in Gods hand zijn, en dat ze dienen moeten tot de verheerlijking van Zijn Naam. Dat is toch niet klein te krijgen!

Zo zegt de Heere: "Zie, wat Ik gebouwd heb, dat breek Ik af". Wat had God gebouwd eigenlijk? Wel, Hij had dat volk van Israël gebouwd. Hij had dat land gebouwd, vloeiende van melk en honing. En in het midden van dat land was dat heiligdom gebouwd, en de dienst der verzoening was door Hem gesticht, van Hem gebouwd. "Wat Ik gebouwd heb, breek Ik af". Heeft God het niet goed gedaan dan? Is Gods werk onvolkomen geweest dan? O nee, dat niet, in gene delen. Maar waarom moet dat nu afgebroken worden? Wel hierom, omdat het zijn doel gemist heeft. "Wat Ik gebouwd heb tot Mijn eer en verheerlijking, dat heeft de mens gebruikt tot zijn eigen eer en verheerlijking. En daarom zal Ik het afbreken".

Nederland, o Nederland, wat God gebouwd heeft in de dagen van de Reformatie, tot Zijn eigen eer en verheerlijking, Ik breek het af.

Ja, die kameraad van me was enkele weken geleden in de Eusebiuskerk in Arnhem. Geschokt kwam hij er uit. Hij zegt: "Ik moest er nog voor betalen ook, om er binnen te komen". Dat is toch wat! Terwijl daar in oude dagen het Woord geklonken heeft. "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld heeft, komt, koopt en eet". Hij zegt: "Ik moest betalen. En weet je wat daar in die kerk gebeurt? Daar hangen ze galerieën neer, schilderijen, daar kunnen de mensen naar kijken. Daar houden ze festivals. Daar houden ze recepties. De tapbar stond gereed". Dat is er van de kerk in Nederland geworden. En die kerk daar in Arnhem is niet de enige. Dat heeft ons land en volk overspoeld. De een na de ander moet worden afgestoten en weggegeven, en die krijgt een wereldse functie terug. Of er worden appartementen in gebouwd en de mensen gaan er in wonen "Ja, dan krijg ik zo'n devoot, zo'n heilig gevoel bij me", enzo. Dat soort religieuze onzin van onze dagen.

Wat Ik gebouwd heb... Al die torens in die kerken in Nederland (zal je het nooit vergeten!), dat zijn grote bakstenen wijsvingers naar boven: "Uw God is in de hemel. Daar moet u het zoeken". Maar we

hebben al die wijsvingers versmaad, we zijn het vergeten. En wat God gebouwd heeft, dat breekt Hij af. Hoe lang zal het duren? Ze hebben de archeologische vondsten daarginds in het Midden Oosten al afgebroken. Hoe lang zal het duren, dat hier de go-tische kerken worden afgebroken? Als een teken van het oordeel Gods over land en volk. Gebouwd tot Mijn eer, maar de mens heeft er zichzelf in gezocht. Het Woord is dicht gegaan. De Bijbel ligt in de kluis, want hij is nog een beetje geld waard, dus hij ligt maar in de kluis. En we hebben alles binnen gehaald wat voor Gods aangezicht niet kan bestaan. En de Heere Jezus zei, toen Hij de tafels van de geldwisselaars omkeerde: "Maakt niet het huis van Mijn Vader tot een plaats van koopmanschap". Dat hebben wij er van gemaakt. En de Heere zegt: "Wat Ik gebouwd heb, dat breek Ik af". Dat is de ernst van de tijd, dat God geen ledig Toeschouwer is, en dat Zijn oren niet doof zijn voor de wereldse muziek die nu in de godshuizen klinkt. En Hij zal het bezoeken met plagen.

En wat Ik geplant heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land. Wat Ik geplant heb. Dan moet je maar eens denken aan een boer. Waarom plant hij? Opdat hij vrucht zal zien, en opdat de vrucht in de tijd van de oogst zal worden binnen gehaald. En de Heere heeft geplant, opdat het vruchten zal dragen voor Hem. Zoals de Heere Jezus het zegt, de een tien, de ander zestig, de ander honderdvoud. Maar alles wat God geplant heeft, heeft voor Hem geen vruchten gedragen. Nee, alleen voor de mens. De mens heeft er zichzelf mee bedoeld. Zichzelf in gezocht. En moet je dan dat heftige woord eens lezen. "Rúk Ik uit". Dat is niet: ik ga voorzichtigjes met een schop aan de gang en ik zal proberen het met de wortel en al uit de grond te krijgen, dat het onbeschadigd blijft. Nee, er zit iets fels in. Dat is het oordeel van God: "Ik rúk het uit". Als iets waardeloos. Zoals je onkruid uitrukt, opdat het met wortel en tak worde uitgeroeid.

Zelfs dit ganse land. Dus er is in Israël geen uithoek te vinden wat de Heere zal over slaan. Zijn oordeel beslaat dat ganse land, tot aan de grenzen toe. Zo zoals het voor Israël klonk en gold, zo klinkt en geldt voor ons heden. In dat oordeel van God zal geen uithoek van de wereld kunnen worden gespaard. Dus het heeft geen zin: ik zal heenreizen naar het Oosten of het Westen, om de hand des Heeren te ontgaan. Hij zal dat ganse land, de ganse wereld bezoeken met Zijn plagen.

En zoudt gij u grote dingen zoeken? Grote dingen, zou je je nog in deze wereld ophouden? Zou je je daar nog druk om maken? Dat wat Ik toch onderhand ga afbreken en onderhand ga uitrukken. Zou je daar je dure tijd, de genadetijd aan geven? Zoek ze niet.

Weet u wat ik toch tot u wil zeggen, gemeente? Dat is dit: de apostel zegt: “Zo we voedsel en deksel hebben, laten we daarmee vergenoegd zijn. Wat maakt het uit of je in een bouwval of een paleis moet sterven. Sterven moet je toch. En er uit gedragen word je toch. En wat maakt het uit of er een zwerfkei op je graf ligt of een dure marmeren steen. Je bent toch gestorven en je zult toch voor God moeten verschijnen. Zonder aanzien des persoons. De Heere zal oordelen naar Zijn recht en Zijn gerechtigheid.

Zoek ze niet. Als de Heere zegt: “Zoek ze niet”, dat is in het Woord van God altijd zo, dan heeft dat ook een keerzijde, een andere kant. In dit woord, in deze waarschuwing klinkt tegelijkertijd een bevel. Namelijk dit: “Er is iets anders wat ge wel hebt te zoeken”. En dat is dit: de Heere Die hier tot Baruch spreekt, Die Zijn mond nog open doet, dat is de God Die Zich nog vinden laat. Anders sprak Hij niet meer. En in dat spreken van Hem ligt nog de ontferming. Dat is dit: Hij Die spreekt wil worden aangekeken. Dat leren we onze kinderen toch! Die grote mensen, die zijn tegen je aan het praten. Kijk ze eens aan. Dat is fatsoenlijk. Nou, zo is dat hier precies hetzelfde. De Heere spreekt opdat Hij zal worden aangekeken, en het gebed in je hart zou wezen: “Heere, denk aan mij toch in genade, om Uw goedheid eer te geven”.

Zoek ze niet, maar zoek Mij, terwijl Ik nog te vinden ben. Heden, zo gij Mijn stem hoort, geloof Mijn heilrijk en troostrijk woord, verhardt u niet, maar laat u leiden”.

Daarom zijn wij nog in vrijheid bij elkaar. Daarom konden we nog ongehinderd opgaan naar deze plaats. Daarom hebben we die Bijbel nog voor onze neus liggen. Daarom spreekt dat Woord van God nog, opdat we door de knieën gedwongen zouden worden, door schuldbesef getroffen en verslagen, jazeker. Maar tegelijkertijd hoge en heilige gedachten van God te hebben. En die God zegt: “Zoek de wereld niet, maar zoek Mij”. Dat is diezelfde God Die de wereld gezocht heeft. Een wereld verloren in schuld. Een wereld in vijandschap weggezaakt. Is het God Zelf niet geweest, de Heere, Die het Hart van het genadeverbond in een kribbe in Bethlehem heeft neer laten leggen. Is Hij het Zelf niet geweest Die het Hart van het genadeverbond heeft laten omwandelen onder de mensen, opdat Hij het hart van God verklaren zou in Zijn woorden en in Zijn werken. Is Hij het niet geweest Die het hart van God verklaard heeft, dat de Heere de zonden bezoekt, toen Hij daar in Gethsémané, in Gabbatha en op Golgotha de last van Gods toorn droeg, doordroeg, dat Hem het bloedige zweet werd uitgeperst en dat de benauwdheid Hem aangreep. Heeft de Heere niet betoond Wie Hij is in die drie uren durende duisternis daar aan Golgotha's kruis, en dat Hij van God ver-

laten geworden is. Maar dat God het geweest is Die Hem verliet, opdat mensenkinderen, zoals Baruch, die het verdiend hebben onder dat algemene oordeel Gods mee te zinken, nog behouden zouden worden en nimmermeer verlaten zouden worden.

Wat had Baruch zich eenzaam gevoeld in zijn klacht. En de Heere Die zijn klacht weet, Die zegt: "Zie je wel, Ik was er toch bij. Al zag je Mij niet, al merkte je Mij niet op, Ik was er bij. En Ik Die er bij was, Ik schenk je de rechterhand van Mijn gunstbewijzen. En aan Mijn rechterhand zul je veilig gaan en veilig geleid worden". Al komt de Islamitische Staat. Al breekt er een nieuwe koude oorlog uit. Al zinkt land en volk weg als Sodom en Gomorra. Al zal het zwavel en vuur van de hemel regenen. Gods volk is veilig. Veilig tot in alle eeuwigheid toe. Ik zal je niet begeven en je niet verlaten.

Ik ben het Die een kwaad breng over alle vlees. Daar hoor jij ook bij, Baruch. Over alle vlees, spreekt de Heere. Maar Ik zal u... Daar ligt de grootste troost in. Dat is al een troost, dat onder het oordeel van God het God niet uit de hand loopt, en dat het is naar Zijn raad, naar Zijn wil.

Maar de grootste troost is dit, dat waar die raad Gods moet worden afgewikkeld, en waar de Heere Zijn gestrengheid toont, dat Baruch het voorwerp is, van eeuwigheid tot eeuwigheid, van de liefde Gods. Waar de liefde Gods in uitschittert en in verheerlijkt wordt.

Dat is het laatste nog. Maar laten we eerst samen zingen van Psalm 38 het 6^e en 8^e vers.

*'k Ben, door Uwe wet te schenden,
Krom van lenden,
Vol van druk, benauwd van hart;
Zeer gebogen en verslagen,
Moe van klagen,
Ga ik al den dag in 't zwart.*

*Uitgeteerd door al mijn klachten
Zijn mijn krachten,
Zeer verbrijzeld en vergaan;
'k Brul van bitt're zielensmarte,
Want mijn harte
Is verzwakt, door al Uw slaan.*

Tja, als je, net als Baruch, die Psalm 38 beleeft, zo meezingt, dan zeg je: "Wat moet er van mij komen? Hoe zal dat moeten gaan?" Maar weet u hoe het Evangelie al schittert, hier in dat Oude Testa-

ment, in de profetieën van Jeremia? Dat is naar de moederbelofte, naar die belofte in Genesis 3: “Maar Ik zal”. Dus de Heere zegt niet tegen Baruch: “Nou, zie maar dat je het geloof niet verliest, en zie maar dat je getrouw blijft tot de dood, zie maar dat je de loop eindigt, zie maar dat je sterk blijft, ook als van alles je overspoelen zal”. Nee hoor, dat zegt de Heere niet, want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn. Gelukkig maar. Misschien is dat wel tot troost voor een mens ergens die zegt: “Wat heb ik er eigenlijk van terecht gebracht heel mijn leven. Hoe is het allemaal gegaan. En hoe zal de toekomst wezen? Als ik zie naar het verleden, dan zal de toekomst ook niet best zijn, ziende op mijzelf”. Uit u geen vrucht in eeuwigheid. Maar de Heere zegt: “Uw vrucht wordt uit Mij gevonden, hoor. Echt waar. Want dit heb ik geplant en dat ruk Ik niet uit, want dit zal juichen tot Mijn eer”.

Ik zal u uw ziel tot een buit geven, in alle plaatsen waar gij zult heen trekken. Dat betekent dit: Wat er met uw lichaam ook gebeurt, hoe het ook verwond en hoe het onderhand wellicht gedood wordt. Ach ja, want ook u moet sterven. Want ook de rechtvaardige zal sterven, als een bezoldiging der zonden, wetende dat hij in zichzelf schuldig staat. Maar wat een wonder als dit het woord des Heeren is: “Uw ziel tot een buit”. Dat je niet als de goddeloze hoeft te sterven om onder het oordeel Gods te verzinken, maar als je zult sterven om door te gaan, in te gaan in dat eeuwige leven, in die zaligheid. Dan zegt Psalm 116: “Hoe kostelijk is in de ogen des Heeren de dood Zijner gunstgenoten”. Zeker! Want dan zijn ze Thuis. Weg uit deze hele toestand, uit de weerwil en de ellende van deze wereld en van de tijd. Weg en veilig bij God daar Boven.

Maar al is Baruch nog op deze wereld, evengoed is hij veilig, zeker. Want God: “Ik zal”. Ofwel: Dat wat in uw leven in uw ziel heeft plaatsgegrepen, dat is van Mij gekomen. En wat van Mij gekomen is, wat Ik gewerkt heb, dat zal tot Mij weerkeren. Dat zal terug keren tot God, opdat Hij de eer ervan ontvangen zal.

Ik zal u uw ziel tot een buit geven. Kijk, wat was nu de buit? Wel, als dat ene volk het andere overvallen had en het had overwonnen in de strijd, dan namen ze het goud en het zilver en de vrouwen en de kinderen mee als een buit. Dan zeiden ze: “Kijk eens even, dit is de winst die het ons heeft opgebracht”. Zoiets. Uw ziel tot een buit. De winst die het heeft opgebracht. Het zal dienstig zijn tot het behoud van uw ziel, en het zal als een buit u gegeven worden. Want Ik, de Heere, ben de Verwinnaar in de strijd. En Ik als Verwinnaar heb de buit uit te delen, die Ik zal overwonnen hebben.

Ik zal u uw ziel tot een buit geven, in alle plaatsen waar gij zult heen trekken. Weet je hoe je het ook zal kunnen lezen? Dat is zo: In alle

plaatsen waarheen u Mij zult moeten volgen. Zo is het. Baruch bepaalt de koers niet. Die zegt niet: "Nou, het wordt een beetje dreigend in Israël, weet je wat ik ga doen? Ik ga maar naar Griekenland, wie weet is het daar veiliger". Jona dacht dat ook, God te ontlopen. Maar hij moest naar Ninevé. Of het nu over het water moest of onder het water door, dat maakte God niet uit. Hij moest naar Ninevé. Zo is het met Baruch precies hetzelfde. En zo is het met een ieder van ons precies eender. We kunnen geen eigen wegen gaan. We hebben geen eigen wegen te gaan. Maar God is het Die de weg en de loop van elk mensankind bepaalt.

Ik zal u in alle plaatsen, waar gij zult moeten heen trekken, niet loslaten. U bent aan Mijn rechterhand, en zo komt u er veilig door. En dan hoor ik ze zeggen in het Woord van God: "Met mijn God spring ik over een muur en dring ik door een bende. En al moet ik door het water, al moet ik door het vuur; wat heb ik te vrezen?" Veilig, veilig ben je aan Gods hand. Dat is wat! En weet u wat de apostel zegt? Je hebt altijd het Nieuwe Testament te verklaren uit het Oude Testament natuurlijk. Weet u wat de apostel zegt? Ziende op de overste Leidsman. Dat betekent het ook. Aan de hand van de Heere, de God van de eed en van het verbond. Die Zijn eed bevestigd heeft in de Heere Jezus Christus. Het oog op Hem. Hij Die door al de smarten, ellende en noden is heen gegaan. Hij Die door lijden en sterven is heen gegaan. En Hij Die daar is aangekomen, waar geen inwoner meer zegt: "Ik ben ziek". Ziende op Hem. De voetstappen van de Heere Jezus Christus drukken, Die het gezegd heeft: "Zij hebben Mij gehaat, zij zullen ook u haten".

O ja, hoe is het toch mogelijk! Heb je je daar ook over verbaasd, enkele weken geleden? Die drie Syrische christenen, met de messen op hun keel: "Zweer de Naam van de Heere Jezus af". En ze deden het niet. En het mes ging door hun keel en ze zijn gestorven. Hoe is het mogelijk?! Heb je jezelf daar zien zitten? En heb je het in je hart mee gemaakt, dat je net als Petrus Hem tot driemaal zou verloochend hebben in het aangezicht van de dood? Weet je hoe dat kwam? Die kracht lag niet in die mensen. Welnee! Ziende op de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof. Dat is het geweest! En daar zaten ze geknield, met hun handen geboid. Maar aan de hand van God. En die God had zelfs die omstandigheid in Zijn hand. En ze zijn wakker geworden in de hemelzalen daar Boven. En ze danken nu eeuwig God, Die ze trouwelijk heeft geleid. Is dat niet een wonderlijke zaak?!

Mijn oordelen breken los over alle vlees. Dus Baruch, je zult er ook de klappen en de slagen van meemaken. Maar Ik zal u uw ziel tot

een buit geven, want u bent de Mijne en Ik ben de uwe tot in alle eeuwigheid toe.

Och, mensen, heeft dat Woord des Heeren tot u geklonken: "Ik zal u uw ziel tot een buit geven"? Ik kan het ook zo vragen: Zal geen leed het ooit uit uw geheugen wissen? Waar er van onze keuzes en onze gelovigheden niets meer overblijft. Waar Hij heeft bekend gemaakt Wie Hij is. Waar wij inderdaad onder de last van het oordeel van God, door schuldbesef getroffen en verslagen voor het aangezicht des Heeren, ons moesten wegschamen, ons kloppen op de heup en slaande op de borst: "Ik heb gezondigd, gedaan dat kwaad was in Uw oog".

Alle vlees, dat betreft ook wij, ik zal nog omkomen onder de handen van de rechtvaardige God. Maar waar u het wraakzwaard van Gods recht wachtte en verwachtte, dat de Heere zag op Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, het Lam Dat geslacht is van voor de grondlegging der wereld. Dat is het hart van de godsdienst, wat ze in Israël vergeten hadden. Dat vloeien van het bloed van het offerdier. En op grond van dat bloed kon de priester zegenen.

Dat de Heere zie op het bloed van het Offerlam en Zijn hand legt op dat offerdier en het zegt: "Om Jezuswille zal Ik op u niet toornen en op u niet schelden in alle eeuwigheid". Het is een leven van kruis en druk wellicht. O ja, ge zult gevoelen dat ge een zondig mens bent in uzelf. Maar temidden van dat leven blijft het beloftewoord des Heeren waar: "Ik zal de Mijnen nooit begeven en nooit verlaten". Is dat werk van de Heere Jezus Christus uw leven, uw zaligheid, uw ademen in alles wat u meemaakt? Die Heere Jezus te kennen, dat is het leven. Hem te beminnen is de zaligheid. O jazeker, God heeft de mens geschapen, opdat het Hem eren zou. In het eren van Hem lag voor de mens de zaligheid. Zo was het in de schepping. Maar zo zal het in de herschepping weer zijn. In het eren van Hem is de zaligheid. Dan is het misschien een Psalm in de nacht, maar tot Hem gericht: "Ik dank U dat Ge toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij". Troostende met die enige Naam alleen, met de Heere Jezus alleen. En ach, wat heeft Hij doorleden. Dan moet je een smartelijke weg gaan wellicht. Dan denk ik aan die man op zijn sterfbed. Hevige hoofdpijnen vanwege een hersenbloeding grepen hem aan. Zijn vrouw zei: "Zie op je lieve Heere Jezus, Die zoveel meer hoofdpijnen heeft gehad, omdat om jouw zonden de doornenkroon op Zijn hoofd gedrukt was en het bloed langs Zijn aangezicht afliep. Dat bloed wat jou gered en verlost heeft van de eeuwige dood. En omwille van dat bloed zal je straks zalig zijn". Ja, zo ging het bij hem. Hoe zal het voor u zijn?

Hoe zal het met u gaan? Is dit het Woord waarin uw ziel adem haalt? Zoals de psalmist zegt: “Op uw Woord heb ik gehoopt”.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 89 : 1

*'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên;
Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen;
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wank'len of bezwijken.*

Zegenbede.